

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 Rs 077121 19 Rsž

Novi Travnik, 22.05.2019. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija Sadika Lendo, kao predsjednika vijeća, Suade Kahrić i Stane Imamović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice B.M. iz B.-..., zastupane po punomoćniku Senadu Bosto, advokatu iz Bugojna, protiv tuženih 1. Federacija Bosne i Hercegovine, Služba za zajedničke poslove u organima i tijelima Federacije Bosne i Hercegovine Sarajevo, zastupana po punomoćniku Midhatu Kočo, advokatu iz Sarajevo i 2. Financijsko-informatička agencija Sarajevo ul. Ložionička broj 3, radi uplate doprinosa, vrijednost spora 3.627,00 KM, odlučujući o žalbi prvotuzene koja je izjavljena na presudu Općinskog suda u Bugojnu, broj: 46 0 Rs 077121 17 Rs od 13.02.2019. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 22.05.2019. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tužene se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Bugojnu, broj: 46 0 Rs 077121 17 Rs od 13.02.2019. godine.

Obrazloženje

Presudom prvostepenog suda u prvom stavu izreke tužena Federacija Bosne i Hercegovine, Služba za zajedničke poslove u organima i tijelima Federacije Bosne i Hercegovine Sarajevo, dužna je na ime tužiteljice uplatiti kod Federalnog zavoda PIO/MIO Mostar Kantonalna administrativna služba Travnik na ime doprinosa za period od 01.01.1992. do 31.12.1999. godine iznos od 3.627,00 KM, u roku od 15 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja, te nadoknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od 870,00 KM, u roku od 15 dana, pod prijetnjom prinudnog izvršenja. U drugom stavu izreke odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti u odnosu na tuženu Financijsko-informatička agencija Sarajevo, kao neosnovan.

Protiv prvostepene presude žalbu je blagovremeno izjavila prvotuzena putem punomoćnika, zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primijene materijalnog prava. U žalbi ističe da je prvostepeni sud počinio povrede odredaba parničnog postupka iz člana 209. tačka 8. Zakona o parničnom postupku, jer tužena koja je označena u tužbi ne postoji, a što je vidljivo iz punomoći koja se nalazi u spisu. Nadalje ističe da je počinjena i povreda iz odredbe člana 209. tačka 9. navedenog zakona, obzirom da je nesporna činjenica da je tužiteljica sa pravnim prednikom tužene dana 29.04.2004. godine zaključila Ugovor o isplati otpremnine zaposleniku Zavoda za platni promet Federacije BiH Bugojno po članu 143. Zakona o radu koji ugovor je tužiteljica

vlastoručno potpisala, a po istom je konstatirano da je izvršena isplata otpremnine tužiteljici, te u članu 4. ugovora navedeno da potpisivanjem ugovora, ugovorne stranke saglasno konstatiraju da su njihova međusobna prava i obaveze po pitanju radon-pravnog statusa riješena u skladu sa Zakonom o radu i rješenjem Kantonalne komisije za implementaciju člana 143. Zakona o radu. Nadalje se navodi da je nepotpuno i pogrešno utvrđeno činjenično stanje po pitanju da li je tužena dužna platiti doprinose za uvezivanje staža tužiteljice za period od 01.01.1992. godine do 31.12.1999. godine, a iz razloga što vještak finansijske struke u svom nalazu i mišljenju u kome je izvršen obračun doprinosa PIO/MIO za navedeni period ne navodi izvor podataka za utvrđivanje relevantnih činjenica obzirom da sama činjenica da je tužiteljica podnijela zahtjev dana 12.01.2000. godine, te da navodno tužena nije riješila radno pravni status tužiteljice do 05.05.2000. godine je u proturječnosti sa rješenjem pravnog prednika tužiteljice od 29.04.2004. godine kojim je tužiteljici utvrđeno da se upućuje na čekanje posla počev od podnošenja zahtjeva 12.01.2000. godine do 05.05.2000. godine i da joj utvrđena naknada za vrijeme čekanja od 200,00 KM mjesečno. Istim rješenjem je utvrđeno da je tužiteljici po sili zakona prestao radni odnos sa danom 05.05.2000. godine uz pravo na otpremninu što je izvršeno citiranim ugovorom. Nadalje se u žalbi navodi da odluka nije obrazložena od kada pripada pravo tužiteljici za uplatu doprinosa koje pitanje se ne može ostvarivati kroz odredbu člana 143. kako to prihvata prvostepeni sud koji se poziva na praksu citiranjem sličnih slučajeva mada je svaki slučaj za sebe. Nadalje se ističe da sud pogrešno poklanja vjeru nalazu vještaka kojeg uopšte ne cijeni niti razmatra osnove na kojima je vještak izračunao visinu doprinosa na koje je obavezana tužena. Dakle, pravni osnov za donošenje pobijane presude nije i ne može biti odredba člana 143. Zakona o radu, te ističe prigovor zastarjelosti obaveze plaćanja doprinosa jer u Zakonu o doprinosima Federacije BiH nema takve odredbe, pa obzirom i na citirani ugovor koji je tužiteljica potpisala i samim tim se saglasila da su riješena sva međusobna prava i obaveze između njih. Zbog navedenog predlaže ovom sudu da žalbu uvaži, prvostepenu presudu preinači na način da odbije tužbeni zahtjev tužiteljice ili da prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i odlučivanje.

Odgovor na žalbu nije dat.

Nakon što je drugostepeni sud ispitao pobijanu presudu u dijelu koji se pobija žalbom i u granicama razloga iznesenih u žalbama i po službenoj dužnosti shodno članu 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je donio je odluku kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Žalba nije osnovana.

Obzirom da na drugi stav izreke prvostepene presude u kome je odbijen tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti kao neosnovan u odnosu na tuženu Finansijsko-informatičku agenciju Sarajevo nije izjavljena žalba tako da o tom dijelu presude ovaj sud neće odlučivati.

Iz stanja spisa i osporene presude proizilazi da je tužiteljica pred sudom izvela dokaze koje je smatrala potrebnim u cilju utvrđivanja odlučnih činjenica u skladu sa članom 7. stav 1. Zakona o parničnom postupku.

Ispravnom ocjenom izvedenih dokaza, kako to propisuju odredbe člana 8. i člana 123. stav 2. Zakona o parničnom postupku, prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje u ovoj pravnoj stvari, te donio ispravnu odluku kao u izreci prvostepene presude.

Za ovakvu svoju odluku prvostepeni sud je u obrazloženju presude dao jasne, potpune i valjane razloge koje u cijelosti prihvata i ovaj sud, a koji nisu dovedeni u sumnju ni žalbom tuženog.

Pravilnim tumačenjem odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku se zaključuje da izvedene dokaze sud cijeni po slobodnom uvjerenju, ali je dužan stečeno uvjerenje opravdati uvjerljivim i logičnim razlozima da bi se moglo provjeriti ima li takvo uvjerenje pravnu ili činjeničnu osnovu. Dakle, sud je u obavezi savjesno i brižljivo cijiniti svaki dokaz posebno i sve dokaze zajedno, a nakon toga po slobodnoj ocjeni odlučiti koje će činjenice uzeti kao dokazane.

Članom 6. Evropske konvenciji o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda i članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku utvrđena je obaveza sudova da svoje odluke obrazlože tako što će navesti jasne i razumljive razloge na kojima je odluka zasnovana. Obrazloženje mora sadržavati razloge o odlučnim činjenicama u svakom konkretnom predmetu da bi odluka bila podobna za ispitivanje po podnesenom pravnom lijeku.

Suprotno žalbenim navodima, obrazloženje pobijane odluke po sadržaju odgovara standardima i zahtjevima utvrđenim članom 6. Evropske konvencije i članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku, jer je sud dao jasne i razumljive razloge na kojima zasniva svoju odluku, kakav je stav zauzeo i Vrhovni sud Federacije BiH u presudi broj 46 0 P 006187 12 Rev od 31.10.2013. godine i Ustavni sud BiH u više odluka, između ostalih i u odlukama broj U: 62/01 od 05.04.2002. godine i AP 352/04 od 23.03.2005. godine, AP: 5/05 od 14.03.2006. godine i AP: 2478/06 od 17.09.2008. godine i Vrhovni sud Federacije BiH u odluci broj 65 0 Ps 027064 14 Rev od 10.02.2015. godine.

Iz činjeničnog supstrata tužbe i konačno opredjeljenog tužbenog zahtjeva proizilazi da tužiteljica zahtjeva, da se naloži tuženoj da za tužiteljicu uplati doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje Federalnom zavodu PIO/MIO Mostar – Kantonalna administrativna služba Travnik za period od 01.01.1992. godine do 31.12.1999. godine iznos od 3.627,00 KM i da joj naknade troškove parničnog postupka.

Među parničnim strankama bila je sporna pasivna legitimacija, kao i osnovanost tužbenog zahtjeva, njegova visina, te zastarjelost potraživanja.

Članom 143. stav 1. Zakona o radu ("Službene novine Federacije BiH, broj: 43/99, 32/00 i 29/03), koji se primjenjivao u spornom periodu je propisano da zaposlenik koji se na dan stupanja na snagu ovog zakona zatekao na čekanju posla, ostat će u tom

statusu najduže šest mjeseci od dana stupanja na snagu ovog zakona, ako poslodavac prije isteka ovog roka zaposlenika ne pozove na rad. U stavu 2. istog člana je propisano da zaposlenik koji se zatekao u radnom odnosu 31.decembra 1991. godine i koji se u roku od tri mjeseca od dana stupanja na snagu ovog zakona pismeno ili neposredno obratio poslodavcu radi uspostavljanja radno-pravnog statusa, a u ovom vremenskom razdoblju nije zasnovao radni odnos kod drugog poslodavca smatrat će se, također, zaposlenikom na čekanju posla. Za vrijeme čekanja posla zaposlenik ima pravo na naknadu plaće u visini koju odredi poslodavac. U stavu 3. istog člana je propisano da ako zaposlenik na čekanju posla iz stava 1. i stava 2. ovog člana ne bude pozvan na rad u roku iz stava 1. ovog člana, prestaje mu radni odnos, uz pravo na otpremninu koja se utvrđuje na osnovu prosječne mjesečne plaće isplaćene na nivou Federacije na dan stupanja na snagu ovog zakona, koju objavljuje Federalni zavod za statistiku.

Članom 143a Zakona o radu ("Službene novine Federacije BiH, broj: 43/99, 32/00 i 29/03) je propisano da zaposlenik koji smatra da je poslodavac povrijedio njegovo pravo koje je utvrđeno u članu 143. stav 1. i stav 2. može, u roku od 90 dana od dana stupanja na snagu ovog zakona, podnijeti žalbu kantonalnoj komisiji za implementaciju člana 143. Zakona o radu, koju formira kantonalni ministar nadležan za poslove rada.

Dakle, postoje dva zakonom predviđena slučaja za stjecanje statusa zaposlenika na čekanju posla, prvi - da se sam zaposlenik zatekao u tom statusu na dan stupanja na snagu zakona 05.11.1999. godine (odlukom poslodavca) i drugi koji podrazumijeva tri kumulativna uslova – radni odnos na dan 31.12.1991. godine, obraćanje poslodavcu radi uspostavljanja radno-pravnog statusa u prekluzivnom roku i da nije zasnovan radni odnos kod drugog poslodavca.

Iz spisa predmeta, na osnovu izvedenih dokaza pred prvostepenim sudom proizilazi da je tužiteljica bila zaposlenica Službe društvenog knjigovodstva BiH, Filijala Bugojno do 31.12.1991. godine i Zavoda za platni promet od 12.01.2001. godine do 05.05.2000. godine. Nadalje, iz spisa predmeta je utvrđeno da se tužiteljica dana 12.01.2000. godine, obratila prijavom radi regulisanja i uspostavljanja radno pravnog statusa Zavodu za platni promet Filijala Travnik, Ekspozitura Bugojno, kao i da je dana 29.11.2000. godine izjavila žalbu Kantonalnom ministarstvu rada, komisiji za implementaciju člana 143. Zakona o radu Travnik, radi ostvarivanja prava na uspostavljanje radno pravnog statusa. Odlučujući po žalbi tužiteljice Komisija za implementaciju člana 143. Zakona o radu je donijela rješenje, broj: 04-1-34-355/oo-3321-50-943-1 od 10.06.2003. godine, kojim je usvojena žalba B. M. iz B. i naloženo Zavodu za platni promet Bugojno da u roku od 15 dana od dana prijema rješenja donese odluku o radno pravnom statusu žalitelja u skladu sa članom 143. stav 2. Zakona o radu. U obrazloženju rješenja je navedeno da je komisiji dana 28.11.2000. godine proslijeđena žalba tužiteljice, nakon čega je izvršen uvid u spis i priložen u dokumentaciju, te utvrđeno da je tužiteljica bila u radnom odnosu kod poslodavca na dan 31.12.1991. godine, da je u propisanom roku podnijela zahtjev poslodavcu za uspostavljanje radnopravno statusa, da u međuvremenu nije zasnovala radni odnos, da poslodavac uposlenici nije riješio ravnopravni status u predviđenom roku (05.05.2000. godine). Nadalje je utvrđeno da je Zavod za platni promet Federacije BiH, Središnji ured Sarajevo, Generalni direktor donio rješenje, broj: 1-218/2 od 29.04.2004. godine, kojim se zaposlenik Zavoda za platni promet Bugojno

Branislava Mišić upućuje na čekanje posla, počev od dana podnošenja zahtjeva 12.01.2000. godine, pa do 05.05.2000. godine. Za vrijeme čekanja posla imenovana ima pravo na naknadu plate u mjesečnom iznosu od 200,00 KM. Istoj po sili zakona prestaje radni odnos u Zavodu za platni promet Federacije BiH, Filijala Bugojno sa 05.05.2000. godine, uz pravo na otpremninu, a način, uvjeti i rok isplate otpremnine utvrdit će se posebnim ugovorom. Nakon toga, iz spisa predmeta je vidljivo da je zaključen ugovor o isplati otpremnine zaposleniku Zavoda za platni promet Federacije Bosne i Hercegovine – Bugojno po članu 143. Zakona o radu, a da su ugovorne strane Zavod za platni promet Federacije BiH – Središnji ured Sarajevo i zaposlenik B. M., broj ugovora: 1-2018/3 od 29.04.2004. godine. U stavu 2. je ugovoreno da je poslodavac dužan zaposleniku izvršiti isplatu otpremnine u visini od 816,90 KM zbog prestanka radnog odnosa po sili zakona, rješenjem broj: 1-218/2 od 29.04.2004. godine, koje je doneseno saglasno članu 143. Zakona o radu i rješenju Kantonalne komisije za implementaciju člana 143. Zakona o radu, rješenje broj: 04-1-34-355/00-3321-50-943-1 od 10.06.2003. godine. Iz spisa predmeta je utvrđeno da je prema uvjerenju o podacima iz matične evidencije aktivnih osiguranika Kantonalne administrativne službe Travnik, matični broj 0001197221140 od 14.06.2016. godine u razdoblju od 31.12.1991. godine do 05.05.2000. godine, nije zasnovala radni odnos kod drugog poslodavca. U toku prvostepenog postupka, obzirom da je bila sporna visina potraživanja za navedeni period na prijedlog tužiteljice provedeno je vještačenje po stalnom sudskom vještaku ekonomske struke pod oblasti financije Behriji Huseinbegović koja je sačinila pismeni nalaz i mišljenje, broj: 22-Ro/18 od 23.11.2018. godine u kome je navedeno da ukupno obračunati doprinosi PIO/MIO za tužiteljicu za period od 01.01.1992. godine do 31.12.1999. godine iznose 3.627,00 KM. Nadalje je utvrđeno da je nalaz i mišljenje uredno dostavljen tuženom koji je pismenim podneskom naveo da je potraživanje tužiteljice zastarjelo prema Zakonu o doprinosima. Na glavnoj raspravi koja je održana dana 19.12.2018. godine na koju nije pristupio punomoćnik tuženog koji je bio uredno obavješten proveden je dokaz saslušanjem vještaka Behrije Huseinbegović koja je u cijelosti ostala kod svog pismenog nalaza i mišljenja, a punomoćnik tužitelja nije imao pitanja i primjedbi na predmetni nalaz. Pravilno je prvostepeni sud postupio kada je prihvatio i u cijelosti poklonio vjeru nalazu i mišljenju vještaka finansijske struke od 23.11.2018. godine na koji parnične stranke nisu imale primjedbi niti pitanja vještaku.

Prema uvjerenju o podacima registrovanim u matičnoj evidenciji tužiteljica je objavljena s evidencije Zavoda PIO na dan 31.12.1991. godine, što znači da je bila u radnom odnosu kod tužene na dan 31.12.1991. godine i time ispunila prvi uslov. Tužiteljica je također dokazala da se obraćala poslodavcu (pravnom predniku prvotužene) za uspostavu radno pravnog statusa, kao i da se prema odredbama člana 143a., 143b. i 143c. naknadno obraćala Komisiji za implementaciju člana 143. Zakona o radu, te je dokazala i da u razdoblju od 01.6.1992. godine do 05.05.2000. godine nije zasnovala radni odnos kod drugog poslodavca.

U ovakvoj pravnoj situaciji tužiteljica je dokazala da je u smislu odredaba iz člana 143. Zakona o radu imala status zaposlenika na čekanju posla u periodu tužbenog zahtjeva. Stoga, ona ima pravo na uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje od dana kada je prestala raditi. Ovakav stav je zauzet i u presudi Vrhovnog suda Federacije BiH, broj: 070-0-Rev-09-000180 od 16.03. 2010. godine.

Iz naprijed navedenih razloga pravilno je odlučio prvostepeni sud da je osnovan je zahtjev tužiteljice za uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje Federalnom zavodu PIO/MIO Mostar – Kantonalna administrativna služba Travnik za period od 01.01.1992. godine do 31.12.1999. godine u iznosu od 3.627,00 KM, čija visina je utvrđena na osnovu nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke Behrije Huseinbegović i koja visina nije osporena od strane parničnih stranaka.

Odredbom člana 5. stav 1. Zakona o penzijskom invalidskom osiguranju izričito je propisano da su prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja su neotuđiva, lična i materijalna prava i ne mogu se prenijeti na drugog niti se mogu naslijediti. U stav 2. istog člana je propisano da prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja ne mogu zastarjeti.

Stoga je neosnovan je prigovor zastarjelosti koga je isticao punomoćnik tužene tokom cijelog postupka i u žalbi.

Neosnovani je i žalbeni prigovor tužene da su zaključenjem Ugovora o isplati otpremnine zaposleniku Zavoda za platni promet Federacije BiH, Bugojno po članu 143. Zakona o radu, broj: 1-218/3 od 29.04.2004. godine, riješena sva pitanja tužiteljice, pa time i da su ugovorom obuhvaćeni i doprinosi za PIO/MIO i da je shodno tome prvostepeni sud pogrešno tumačio zaključeni ugovor.

Naime, iz navedenog ugovora proizilazi da se tužena obavezala tužiteljici isplatiti na ime otpremnine iznos od 816,90 KM. Dakle, iz navedenog teksta ugovora proizilazi da se iznos od 816,90 KM se odnosi na isplatu otpremnine koje potraživanje pripada tužiteljici prema odredbama Zakona o radu, dok se potraživanja za uplatu doprinosa za tužiteljicu penzijsko-invalidskog osiguranja odnose na sasvim drugi period (01.01.1992. godina do 31.12.1999. godina) i isti su regulirani odredbama Zakona o doprinosima. Naime, uplata doprinosa za penzijsko-invalidsko osiguranje ne predstavlja potraživanje tuželjice nego je to prihod Federalnog zavoda PIO/MIO, a zaposlenik je samo mogao pokrenuti postupak protiv poslodavca ukoliko isti ne uplati doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje, a što opet potvrđuje da navedenim ugovorom nisu obuhvaćene naknade za PIO/MIO. Naime, prema presudi Vrhovnog suda Federacije BiH, broj: 53 0 P 005646 08 Rev od 07.07.2009. godine, uplata doprinosa za penzijsko invalidsko osiguranje je pred uslov za ostvarivanje prava na penziju. Zakonom o doprinosima propisana je obaveznost doprinosa za penzijsko invalidsko osiguranje kao instrument za financiranje obaveznog penzijskog invalidskog osiguranja. Zakon o doprinosima uređuje sistem obaveznih doprinosa kao osnovnih instrumenata za financiranje obaveznog penzijskog invalidskog osiguranja, zdravstvenog osiguranja i osiguranja od nezaposlenosti. Doprinosi za zdravstveno i penzijsko osiguranje su doprinosi iz plate i drugih primanja osiguranika.

Nadalje, pravilno je prvostepeni sud odlučio o istaknutom prigovoru nedostatka pasivne legitimacije, uz pravilno obrazloženje da iz rješenja Zavoda za platni promet Federacije BiH, broj: 1-218/2 od 29.04.2004. godine, ugovora o isplati otpremnine tužiteljice po osnovu odredbe člana 143. Zakona o radu nesporno utvrdio da je tužiteljica bila zaposlenik Zavoda za platni promet u Bugojnu, a što tuženi u toku postupka nisu osporili, te s obzirom da je nesporno da Zavod za platni promet kao isti ne postoji da je proveden postupak likvidacije, prvostepeni sud je uvidom i čitanjem Zaključka Vlade 110 sjednice održane 17.04.2014. godine nesporno utvrdio da je

prvotužena u ovoj pravnoj stvari Služba zajedničkih poslova organa i tijela Federacije BiH imenovana sljednikom Zavoda za platni promet F BiH te da će se na istog prenijeti vođenje sporova koje je pokrenuo zavod, sporova pokrenutih protiv zavoda, a tiču se radnih odnosa, povrata imovine nepokretne i pokretne. Navedenim zaključkom propisano da će se preostala novčana sredstva zavoda na računima banaka, te potraživanja depozita i presuda po završenom postupku likvidacije prenijeti u Budžet F BiH, a eventualno nastale obaveze će se namiriti iz Budžeta F BiH.

Dakle, pravilno prvostepeni sud cijeni da je iz Zaključka Vlade F BiH broj 214/2017 od 10.02.2017.godine, utvrđeno da se kao dan likvidacije Zavoda za platni promet utvrđuje dan 01.03.2017. godine i da će se svi subjekti sa kojima je Zavod za platni promet imao poslovne odnose obavijestiti o likvidaciji Zavoda za platni promet i njegovom sljedniku Služba zajedničkih poslova organa i tijela F BiH, tako da je iz navedenog nesporno utvrđeno da je prvo tužena pravni sljednik Zavoda za platni promet čiji je zaposlenik bila tužiteljica, zbog čega je pravilno u cijelosti odbijen kao neosnovan istaknuti prigovor nedostatka pasivne legitimacije na strani prvo tužene.

Naprijed navedeni stav i obrazloženje prvostepenog suda i primjenu materijalnog prava na koje se pozvao u cijelosti prihvata i drugostepeni sud.

Ovo iz razloga što je prvostepeni sud ocjenom dokaza izvedenih od strane parničnih stranaka razriješio sve sporne činjenice i pravilno zaključio i obrazložio da je u cijelosti osnovan opredjeljeni tužbeni zahtjev i pravilno primjenio materijalno pravo na koje se pozvao.

Iz navedenih razloga neosnovani su žalbeni navodi tužene da prvostepeni sud nije pravilno utvrdio činjenično stanje, te da je nepravilno primjenio materijalno pravo na koje se pozvao.

Osim svega navedenog prvo tužena je u odgovoru na tužbu i u pismenim podnescima isticala iste prigovore kao u žalbi, ali propustila je da na te okolnosti u skladu sa obavezom iz člana 7. stav 1. i člana 123. stav 2. Zakona o parničnom postupku, predloži dokaze. Iz stanja prvostepenog spisa vidljivo je (što među strankama i nije sporno) da je tužena uredno obaviještena o održavanju pripremnog ročišta i glavne rasprave, ali se punomoćnik nije odazvao ni na jedno ročište, što proizilazi iz raspravnih zapisnika sa pripremnog ročišta od 17.11.2018. godine i zapisnika sa glavne rasprave od 19.12.2018. godine i nastavka glavne rasprave od 11.01.2019. godine. S obzirom da je teret dokazivanja okolnosti i činjenica kojima osporava visinu tužbenog zahtjeva bio na tuženoj, žalbeni navod u tom pravcu nije osnovan.

Naime, prema odredbi člana 77. Zakona o parničnom postupku „u pozivu za pripremno ročište sud će obavijestiti stranke o posljedicama izostanka s pripremnog ročišta, kao i o tome da su dužne najkasnije na pripremnom ročištu iznijeti sve činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i predložiti dokaze koje žele izvesti tokom postupka.....“ dakle, na tuženom je neposredno iznošenje prijedloga za izvođenje dokaza na način kako to propisuje i odredba člana 80. citiranog zakona.

Kraj takvog stanja stvari, neosnovani su i razlozi žalbe, obzirom da tuženi svoje navode nije dokazao, a isticanje novih činjenica i dokaza u žalbi, a bez dokaza da ih nije mogao iznijeti ranije tokom ovog postupka kako to propisuje odredba člana 207. stav 1. Zakona o parničnom postupku, ne mogu se prihvatiti u žalbenom postupku.

Stoga sud prigovore tuženog koje je istakao u žalbi cijeni paušalnim i ničim argumentovanim. Kako tuženi nije sudu dostavio dokaze u tom pravcu, a teret dokaza je na istome shodno članu 126. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH, te kako je u toku postupka izvođenjem dokaza koje je predložila tužiteljica utvrđeno da je osnovan opredjeljeni tužbeni zahtjev, to je prvostepeni sud donio pravilnu odluku kada je udovoljio zahtjevu tužiteljice.

Imajući u vidu naprijed navedene razloge, drugostepeni sud je na osnovu člana 226. Zakona o parničnom postupku žalbu tužne odbio kao neosnovanu i potvrdio presudu prvostepenog suda.

Obzirom da na drugi stav izreke prvostepene presude žalba nije izjavljena tako da je presuda u tom dijelu postala pravomoćna danom isteka roka za žalbu.

Predsjednik vijeća
Sadik Lendo